

Stefanove ZRODENIE denníky

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 1:

Zrodenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Úvod

Volajú to hodina duchov. Je to chvíľa uprostred noci, keď ľudia spia a nočné tvory počujú ich dych, cítia ich krv, vidia ich sny. Je to chvíľa, keď svet patrí nám, keď môžeme loviť, zabíjať a chrániť.

Je to chvíľa, keď sa najväčšmi túžim nasýtiť. No musím sa ovládať. Pretože len keď sa ovládam, keď lovím len tie zvieratá, ktorých krv nikdy nerozbúri túžba, ktorých srdcia nerozbúši radosť, ktorých žiadosti nevyústia do snov, len vtedy držím v rukách opraty svojho osudu. Vtedy si udržiavam odstup od temnoty. Vtedy ovládam svoju silu.

A preto práve za takej noci, keď okolo seba všade cítim krv a viem, že by som sa v okamihu vedel napojiť na silu, ktorej už tak dávno odolávam a budem jej odolávať celú večnosť, za takej noci musím písať. Keď si zapisujem

*vlastné dejiny, vidím roky a scény, čo na seba nadväzujú
ako koráliky na nekonečnej šnúre, udržiavam si spojenie
s tým, kým som bol vtedy, keď som bol ešte človekom a keď
jediná krv, ktorej šum som ušami i srdcom zachytil, bola
moja vlastná...*

Deň, keď sa môj život zmenil, sa začal ako ktorýkoľvek iný. V to horúce augustové popoludnie v roku 1864 panovalo také dusno, že už ani muchy nekrúžili okolo stodoly. Deti služobníctva, ktoré sa zvyčajne jašili pri hre alebo s krikom pobiehali od jednej práce k druhej, stíchli. Vzduch sa ani nepohol, akoby zadržiaval dych pred dlho očakávanou búrkou. Chcel som vziať svoju kobylu Mezzanotte a niekoľko hodín stráviť v sedle, vyraziť do chladivého lesa, ktorý sa tiahol po kraji veľkostatku Veritas, sídla mojej rodiny. Do vaku som si pribalil knihu a chystal som sa na svoj malý únik.

Tak som to robieval takmer každý deň toho leta. Mal som sedemnásť rokov a v mojej duši koloval nepokoj. Netúžil som pridať sa k bratovi a bojovať vo vojne, ale

nežiadalo sa mi ani počúvať otcove prednášky o správe panstva. Každé popoludnie ma hnala do lesa rovnaká nádej: Dúfal som, že v samote zistím, kto som a kým sa chcem stať. Zjari som ukončil štúdium na chlapčenskej akadémii a otec mi prikázal, aby som s nástupom na univerzitu vo Virgínii počkal, kým sa neskončí vojna. A tak som zostal akoby vo vzduchoprázdne. Už som nebol chlapec, no ešte som nedospel na muža. Nevedel som si rady sám so sebou.

Najhoršie bolo, že som sa ani nemal s kým porozprávať. Môj brat Damon bojoval s armádou generála Grooma v Atlante, väčšina mojich kamarátov z chlapčenských rokov sa buď chystala na zasnúbenie, alebo ich osud zahnal na vzdialené bojiská. Otec takmer nevychádzal zo svojej pracovne.

„Bude horúčava!“ zavolať dozorca Robert od stodoly. Stál tam a pozoroval dvoch paholkov, ako sa pokúšajú nasadiť zubadlo jednému z koní, ktoré otec minulý týždeň kúpil na dražbe.

„Hej,“ zamrmľal som. Aj v tom bol problém. Hoci som potreboval s niekým hovoriť, len čo sa mi naskytol partner do rozhovoru, nebol som s ním spokojný. Zúfalo som túžil stretnúť niekoho, kto by mi porozumel, s kým by som mohol debatovať o závažných témach, ako sú knihy a život, nie iba o počasí. Robert bol celkom milý a patril k otcovým najbližším poradcom, no mal drsné

spôsohy, takže už desaťminútový rozhovor s ním ma vždy vyčerpal.

„Vieš, čo je nové?“ pokračoval Robert, koňa nechal paholkom a zamieril ku mne. V duchu som sa striasol.

Pokrútil som hlavou. „Nie, nečítam noviny. Čo porába generál Groom?“ spýtal som sa, hoci reči o vojne ma za každým znepokojili.

Robert si dlaňou zaclonil oči pred slnkom a pokrútil hlavou. „Nie, nemyslím na vojnu. Hovorím o tých útokoch. Hen u Griffina prišli o päť sliepok. Všetky tam zostali – s rozseknutými hrdlami.“

Prudko som zastal a vlasy na šiji sa mi zježili. Celé leto sme z okolitých plantáží počúvali správy o zvláštnych útokoch na zvieratá. Väčšinou boli obeťami menšie kusy, napríklad husi alebo sliepky, no v posledných týždňoch začal ktosi – pravdepodobne Robert po niekoľkých kalíškoch whisky – šíriť klebetu, že na naše majetky útočia démoni. Ja som tým táraninám neveril, no pokladal som to za ďalší znak toho, ako sa svet od môjho detstva zmenil. Skutočne, všetko sa menilo, či už som to chcel, alebo nie.

„Mohol ich zadrhnúť aj túlavý pes,“ netrpezlivo som odpovedal a kývol rukou. Len som ako papagáj zopakoval slová, ktoré môj otec povedal dozorcovi minulý týždeň. Zavial vietor a kone nervózne zadupotali.

„Nuž, dúfam, že také psisko nevyňuchá teba, keď sa

každý deň sám preháňaš na koni,“ prehodil Robert a vybral sa smerom k pastvinám.

Vstúpil som do chladného šera stajne, kde ma ihneď upokojil pravidelný rytmus konského dychu a fŕkania. Zo steny som zvesil kefu a začal som prečesávať čiernu hladkú srst' mojej Mezzanotte. Kobyla ticho, spokojne zaerdžala.

Náhle sa s vrzgotom otvorili vráta stajne a dnu vošiel môj otec. Bol to vysoký muž s takým ráznym krokom a sebaistým vystupovaním, že každého, kto sa s ním stretol, poľahky zastrašil. Vrásky na tvári ešte zdôrazňovali jeho autoritu a napriek horúčave mal na sebe žaket.

„Stefan?“ zakričal a poobzeral sa okolo seba. Hoci na veľkostatku Veritas býval už roky, sem vkročil málokeddy. Radšej si dával kone pripravovať a vodiť až k dverám domu.

Vynoril som sa z boxu, kde stála Mezzanotte.

Otec sa po neveľmi čistej dlážke opatrne vybral ku mne. Prebehol po mne pohľadom a ja som sa odrazu zahabil, že ma vidí pokrytého potom a špinou. „Syn môj, načo máme paholkov?“ zavrčal.

„Viem,“ vzdychol som. Pochytil ma pocit, že som ho veľmi sklamal.

„V živote človeka majú svoje miesto a čas aj zábavky s koňmi,“ vyhlásil. „No potom prichádza okamih, keď chlapec zanechá hry a mal by sa stať mužom.“ Otec sil-

no plesol Mezzanotte po zadku a ona zaffkala a o krok cúvla.

Zaľal som zuby. Čakal som kázeň o tom, ako sa v mojom veku vysťahoval z Talianska do Virgínie, ako sem prišiel s prázdnyimi rukami. Potom bojoval a obchodoval, kým jednoakrový biedny pozemok nerozšíril na terajších dvesto akrov a nevybudoval veľkostatok Veritas. Pomenoval ho latinským slovom, ktoré označuje pravdu, pretože sa v živote naučil, že kto hľadá pravdu a bojuje proti ľžiam, nič iné v živote nepotrebuje.

Otec sa oprel o vráta stajne. „Rosalyn Cartwrightová oslávila šestnásté narodeniny. Hľadá si manžela.“

„Rosalyn Cartwrightová?“ zopakoval som. Keď sme mali dvanásť rokov, Rosalyn poslali do školy pri Richmonde a veľmi dlho som ju nevidel. Pamätal som si ju ako nevýraznú dievčinku s vlasmi myšacej farby a s hnedými očami. V každučkej mojej spomienke mala na sebe hnedé šaty. Nikdy sa nesmiala, nikdy nežiarila ako Clementine Havefordová, nikdy rozkošnícky neflirtovala ako Amelia Hawková a nebola ani bystrá šibalka ako Sarah Brennanová. Ako tieň sa mihala v pozadí našich detských dobrodružstiev, nikdy nebola ich iniciátorkou ani veliteľkou.

„Áno. Rosalyn Cartwrightová.“ Otec mi venoval jeden zo svojich zriedkavých úsmevov – kútiky úst sa mu zľahka vykrivili dohora, takže kto by ho nepoznal, pomyslel

by si, že sa posmieva. „S jej otcom som už hovoril a zdá sa, že by to bol ideálny zväzok. Má ťa rada, Stefan.“

„Neviem, či sa s Rosalyn Cartwrightovou k sebe hodíme,“ zamrmľal som. Niečo ma dusilo, akoby sa ku mne tisli chladné múry stajne. Samozrejme, že otec s pánom Cartwrightom to už prebrali. Pán Cartwright vlastnil banku v meste, a ak by sa s ním otec dostal do rodiny, mohol by poľahky ďalej rozširovať veľkostatok. A ak to už prebrali, moje manželstvo s Rosalyn je hotová vec.

„No pravdaže to nevieš, chlapče!“ zasmial sa otec a plesol ma po chrbte. Mal nezvyčajne dobrú náladu, zato tá moja s každým slovom klesala. Zatvoril som oči a dúfal som, že je to len zlý sen. „Ani jeden mládenec v tvojom veku nevie, čo je preňho dobré. Preto mi musíš dôverovať. Na budúci týždeň usporiadam slávnostnú večeru, kde oznámime vaše zasnuby. Dovtedy by si k nej mal niekoľkokrát zájsť. Musíš ju spoznať. Buď k nej milý, obklop ju lichôtkami, aby sa do teba zaľúbila.“ Otec ma chytil za ruku a do dlane mi vtisol malú škatuľku.

A čo ja? Čo ak nechcem, aby sa do mňa zaľúbila? Chcel som sa na to spýtať, no mlčal som. Škatuľku som si zasunul do zadného vrečka nohavíc, ani som do nej nepozrel. Potom som sa vrátil k česaniu, no drhol som Mezzanotte kefou tak tuho, že pohoršene zafírkala a cúvla odo mňa preč.

„Som rád, že sme sa pohovárali, synak,“ povedal

otec. Čakal som, či si uvedomí, že hovoril takmer iba on a že je absurdné žiadať odo mňa, aby som sa oženil s dievčaťom, s ktorým som už roky neprehodil ani slovo.

„Otec?“ oslovil som ho s nádejou, že povie ešte niečo, že ma nejakým zázrakom oslobodí od osudu, ktorý mi pripravil.

„Myslím, že v októbri by mohla byť svadba,“ vyhlásil a potom už za sebou len zabuchol dvere.

Zúfalo som zatínal zuby. Spomínal som na detstvo, keď nás dvoch s Rosalyn pri nedeľných záhradných a farských slávnostiach neraz posadili k sebe. Nasilu nás chceli skamarátiť, no nevyšlo to, a len čo sme boli dosť starí, aby sme si vyberali priateľov na hry podľa svojej vôle, jednoducho sme sa rozišli. Teraz mal byť náš vzťah presne ako pred desiatimi rokmi: Budeme sa navzájom ignorovať a zároveň sa budeme snažiť vyhovieť rodičom. Až na to, uvedomil som si s náhlou chmúrnou istotou, že nás naveky spojí manželstvo.

Na druhý deň popoludní som sa ocitol na tvrdej stoličke s nízkym operadlom a červeným zamatovým sedadlom v salóne Cartwrightovcov. Zakaždým, keď som sa pohniezdil, aby som na nepohodlnom čalúnení našiel lepšie miesto, pocítil som na sebe pohľady pani Cartwrightovej, jej dcéry Rosalyn a Rosalyninej slúžky. Zízali na mňa, akoby som bol portrét v galérii alebo postava v divadelnej hre. Celý salón mi veľmi pripomínal javisko, a to je sotva miesto, kde sa človek môže uvoľniť. Alebo uvoľnene hovoriť. Počas prvých pätnástich minút návštevy sme krvopotne konverzovali o počasí, o novom obchode v meste a o vojne.

Potom už pričasto vládli dlhé odmlky, počas ktorých znelo len zvonenie ihlíc, keď slúžka v kúte čosi plietla. Znovu som pozrel na Rosalyn, pátral som po hocijakej